

GAZETE YBFL

SAYI 71

ARALIK 2024

SÖZLÜK TASARIMI YARIŞMASINDA YİNE DERECE ALDIK!

“SÖZLÜK ÖZGÜRLÜKTÜR” SLOGANIYLA DEVAM EDEN DİLİMİZİN ZENGİNLİKLERİ PROJESİ KAPSAMINDA YAPILAN SÖZLÜK TASARIMI YARIŞMASINDA 2. OLDUK

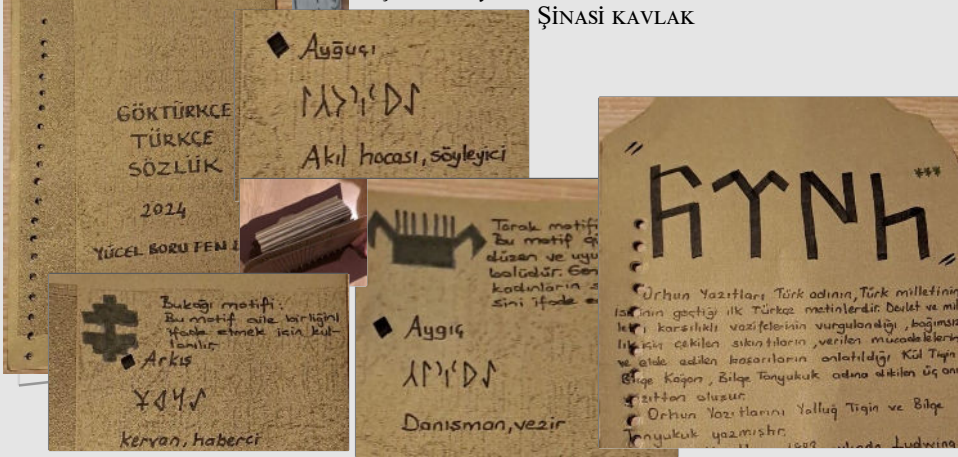
İlimiz genelinde düzenlenen Sözlük Tasarım Yarışmasında il ikincisi olarak derece alan okulumuz 11-A sınıfı öğrencisi **Bennu Ayperi AY-DÖNER** ve danışman Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenimiz **Doğan KARADAĞ**'ı başarılarından dolayı tebrik ederiz.

SÖZLÜK HAZIRLAMA HEYETİ YAZISINDAN:
Amacımız, *Orhun Yazıtları*'ndaki eski Türkçe (Göktürk) kelime ve terimlerin anlamlarını günümüz Türkçesiyle açıklamak, o dönemin dil ve anlatım özelliklerini belirlemek ve günümüz Türkçesi ile karşılaştırarak Türkçenin gelişim ve değişim aşamalarına ortaya koymaktır.

Sunuş Yazısından:
Orhun Yazıtları; Türk dilinin, kültürünün ve tarihinin en önemli ilk parçasıdır. “Dilimizin Zenginlikleri Projesi Kapsamında hazırlanan bu sözlük, *Yazıtlar*'daki Türk dilinin ve tarihinin zenginliklerini ve anlamlarını daha anlaşılır hale getirmeyi amaçlamaktadır. Bu anlamda çalışmanın öğrencimiz için önemli bir kaynak olacağını düşünmekteyim.

ŞİNASI KAVLAK

71. Sayı İçin Çalma Listesi

71. Sayı İçin Podcast

Yücel Boru Fen Lisesi

Öğrenci Gazetesi

Yücel Boru F.L. Adına Sahibi

Şinasi Kavlak

Yayın Yönetmeni

Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni

Yayın Kurulu

H. Kübra Tezcan

Editör

Yazım Kontrol Ekibi

Zehra Köse 11/E

Kevser Bostan 10/A

Yazarlar

Fadime Şeyma Çirkin 9/E

Yiğit Çelik 9/E

Dr. Selim Fındık

Matematik Öğretmeni

Hatice Bezirci 10/A

Kaan Efe Öztürk 9/A

Elif Kozallık 9/C

Elif Şura Koçak 10/B

Ebrar Gündüz 11/E

Sefer Mete Çelik 12/E

Serra Gül Kaplan 11/E

Fatma Talmaç 11/C

Z. Hilal Yıldırım 10/B

Ayşe Berra Orak 10/D

Hüseyin Aydın/TDE

Ezel Deniz Ünlü 10/A

Remzi Atılsay/DKAB

Azra Karabudak 10/A

Berrin Diyar İlhan 12/E

Azra Karabudak 10/A

Semra Lale Güldoğuş 10/A

Aylin Balboa

Hamuş

Hatice Gültekin

Ahmet Gültekin 9/E

Sercan Mutlu 11/A

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybf.gazete@gmail.com

Sosyal Medya

@okulgazetesii/ Instagram

VATAN VE CUMHURİYET

ÖYKÜ

G ünün doğmaya başladığını dışarıda yükselen seslerden anlıyorduk. Halkın “Çok yaşa!”, “Kurtulduk!” gibi nidaları, bazı gençlerin sevinç çığlıkları, anlamsız haykırışlar benim için şu an hiçbir şey ifade etmiyordu. Çocuktum ben daha. Ama bir şeylerin değiştiğini anlamıştım; haftalarca, aylarca süren o gürültülü sesler artık kesilmeye başlamıştı. Korku dolu patlamalar geride kalmıştı artık. Onları düşündükçe hala içime bir ürperti geliyor. O patlamalar yüzünden gitti babam, dönmeyecekmiş bir daha. Annem, “Baban gitti ama vatan kurtuldu, milleti yaşattı baban, mutlu olmalısın.” diyordu. Hâlâ neden böyle dediğini anlamıyorum. “Vatan ne ki, öyle uğruna ölünecek kadar değerli mi?” diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Tüm bu düşüncelerim bir bıçak darbesiyle bölünürcesine kayboldu, annem geldi. Söylediğine göre artık özgürmüşüz. Ağabeyimi de göndereceklermiş, mutlu oldum. Annem artık korkulacak bir şeyin kalmadığını, zafer kazandığımızı anlattı. Bu zafer uğruna köyde toplanacakmışız, fotoğraf çekilecekmış. Heyecan bastı birden. Bir tahta araba vermişler gibi sevindim. Annemin söylemleriyle hemen eşyalarımı de-

ğiştirdim, dışarı çıktım. Meydan, bir şenlik havasındaydı. Büyük küçük herkes toplanmıştı. Ahali toplandı, fotoğraf çekilecekti. Heyecanlıydım çünkü bu benim ilk fotoğrafım olacaktı. Arkadaşlarla beraber at arabasına çıktık. Yanımdaki amca bana gülümsedi.

Herkes mutluydu, kimi kadınların elinde kartonlar, kiminde bayrak vardı. Fotoğraf çekildikten sonra bol bol oynadık. “Paşa geldi.” dediler, gittim yanına. Sevdini. “Vatan nedir?” diye sordum. “Vatan sizlerin korkmadan yaşamasıdır, bizi bir arada tutan şeydir. Vatan dallarını tutan ağacın gövdesine benzer...” dedi. Bana vatani öyle bir anlattı ki anladım vatanın ne kadar üstün olduğunu.

Fadime Şeyma Çirkin 9/E

DOKTOR

ÖYKÜ

B en, doktor... İşte şuradaki. İçinde beyaz yakalı kirlenmiş gömlek, üstünde baba yadigarı eski bir yelek, onun üstünde de kirli kahverengi renkli bir palto. Yaşım gelmiş otuz beşe. İki savaş görmüş ve birinde de savaşın içinde yer almış gazi bir doktorum ben. İşte bugün, çok şükür ki, vatanımızın atlattığı savaşın üstünden geçen yılların ardından kutlama günü. Bütün ülkede düzenlenen bir kutlama olarak her bir ilimiz, kendi müdafaalarına göre bir fotoğraf çektirecekti. Ben de savaştan sonra ailemin yanına Uşak'a geri dönmüştüm. Kutlama için yapılacak etkinliğin haberini alınca içim kıpır kıpır oldu. Gönüllüler saat 12.00'de Yeşil Camii'nin orada buluşacaktı. Saat tam on ikide oradaydım ve içimden katılımın çok az olacağını düşünmeden duramıyordum. Lakin oraya gittiğimde gözlerime inanamamıştım çünkü yediden yetmişe herkes buradaydı. Yürüyüşe başlamıştık. Savaşın en sıcak geçtiği yerlerden biri olan Uşak Tepesi'ne çıkmıştık. Küçüklerimiz kucakta, yaşlılarımız yollarda öküzlerin üstünde. Tam ortamızda bir pankart. Pankartta “Biz, cumhuriyeti böyle kazandık!” yazıyor. Elleri-

mizde bayrak, yüreklerimizde vatan. Hepimizin içinde dolup taşan vatan, millet sevdası. Hepimizin yüreği hüznün, neşe, heyecan gibi duygularla kıpır kıpır oluyor. Ben de şuradayım.

Yüzümdeki ciddiyet ve hüznün; içimdeki neşe ve heyecanla değişik duygular içindeyim. Ne kadar hüznü ve ciddi de dursam kimse benden daha mutlu olamaz. Ben bir doktor olarak savaşta bulunmuş; oradaki acıyı, hüznü, sevgiyi en derinlerimde hissetmişim. İşte bu yüzden suratımdaki hüznün ve ciddiyet.

Yiğit Çelik 9/E

BİR MATEMATİK TUTKUNU VE DEHASI BRESCIA'LI NICOLO, NAMI DİĞER TARTAGLIA

Dr. Selim Fındık
Matematik Öğretmeni

MAKALE

Matematik tarihi, matematiğin gelişim sürecinin incelenmesini, matematiksel kavramların ve bu kavramlar arasındaki ekolojik ilişkilerin yorumlanmasını sağlayan değerli bir çalışma alanıdır. Bu alan matematikçilerin okurlarına ilham verebilecek çalışmalarını ve bunların ilginç olay ve hikâyelerini de içinde barındırır. Bu kişilerden birisi de daha çok "Tartaglia" adıyla tanınan İtalyan matematikçi Nicolo (1499?-1557)'dur. Nicolo henüz 6 yaşındayken dili bir düşman askeri tarafından (bir daha normal insanlar gibi konuşamayacak şekilde) kesildiği için kendisine "tartaglia" yani kekeme lakabı takılmıştır. Tartaglia'nın zor şartlar altında ve

yoksulluk içinde geçen bir çocukluk hayatı olmuştur. Küçük yaşta babasından ayrı kalmış ve annesi okul masraflarını ödeyemeyeceği için onu okula göndermemiştir. Buna karşılık okumaya düşkün olan Tartaglia kendi dilinin yanı sıra Latinceyi, Yunancayı ve matematiği kendi çabalarıyla öğrenmeyi başarmıştır. Üstün bir matematik zekâsına sahip olan Tartaglia genç yaşında matematik öğretmeni olmuş İtalya'nın farklı şehirlerinde dersler vermiştir. Tartaglia adını matematik tarihine yazdıracak önemli buluşlara imza atmıştır. Bunlardan biri denklemin için bulduğu

çözüm metodudur. Bu metodun bulunmasının ilginç bir hikâyesi vardır. Bolonyalı bir matematik profesörü olan Scipione del Ferro (1465-1526)'nın öğrencisi olan Floridas adındaki bir matematikçi denkleminin çözümü için bir metot geliştirdiğini iddia etmiştir. Floridas'ın intihal yaptığını öğrenen Tartaglia, Floridas'a meydan okumuş ve onu bir düelloya davet etmiştir. Bu düelloda iki taraf birbirine cevaplaması için otuz soru sormuş ve taraflara bu soruların çözümü için elli günlük süre tanınmıştır. Tartaglia ilk gün kendisine yöneltilen soruların tamamını çözmeyi başarırken, Floridas verilen sürede sorulara çözüm bulamamıştır. Tartaglia düello sü-

recinde denkleminin çözümü için bir metot geliştirmiştir. Daha sonra yaptığı çalışmalarda bu metodu da kullanarak denklemini çözmek için genel bir metot geliştirmeyi başarmıştır. Tartaglia'ya ile Milano'lu bir bilgin olan Cardano (1501-1576) arasında yaşanan olaylar da matematik tarihi kitaplarında yer almaktadır. Cardano kitabında, Tartaglia'nın denklemlerine yönelik geliştirdiği yeni bir metoda onun izni olmadan yer vermiştir. Bunun üzerine Tartaglia, tıpkı Floridas gibi Cardano'yu da yarışmaya davet etmiştir. Bu yarışmada Tartaglia'nın soruları tek başına, Cardano'nun ise öğrencisi Ferrari ile birlikte çözmesi kararlaştırılmıştır. Yarışmaya

göre iki taraf birbirine cevaplaması için otuz bir problem sormuş ve taraflara bu soruların çözümü için on beş günlük süre tanınmıştır. Tartaglia bir haftada kendisine yöneltilen soruların büyük bir kısmını doğru bir şekilde çözmeyi başarmıştır. Cardano ve Ferrari ise cevapları ancak beşinci ayın sonunda teslim edebilmiştir. Cevaplar incelendiğinde pek çoğunun yanlış olduğu görülmüştür. Matematik tarihinde Tartaglia'nın hayat hikâyesi gibi pek çok ilginç olay, hikâye ve tartışmalı konu mevcuttur. Limit, türev ve integrali ilk kez kimin tanımladığı, analizi

Newton'ın mı yoksa Leibniz'in mi keşfettiği, mühendisliğin ortaya çıkmasında ve gelişmesinde en çok kimlerin pay sahibi olduğu, meşhur L'Hôpital kuralının aslında kime ait olduğu, sonsuz küçük kavramına neden ihtiyaç duyulduğu ve sonsuzluğun neden felsefi bir konu olduğu gibi pek çok önemli husus matematik tarihi kitaplarında yer alır. Ben böylesine ilginç konuların olduğu matematik tarihi kitaplarını büyük bir keyif alarak okudum ve hakkında bilgi edindiğim matematikçilerden pek çok şey öğrendim. Sizlerin de bu alanla ilgili eserleri okumanızı öneririm. Hepinize bol bol kitap okuyarak değerlendirdiğiniz güzel bir eğitim öğretim yılı dilerim.

GÜVENMEK

DENEME

Hatice Bezirci 10/A

Düşündüğümüzde güvenmek çok zor bir şeydir aslında. İnsan geçmişte güvendiği kişileri kaybettiğinde ya da o sonsuz güvendiği insanlarla arası açıldığında güveninin o kişi tarafından boşa çıkarılması büyük bir hayal kırıklığıdır.

Hani sevmek güvenmekten daha kolaydır derler ya, ben bu sözü çok haklı buluyorum. Bir insan bir kişiyi tanımadan sevebilir. Sevmek için önemli kriterlere gerek yoktur. Dış görünüş, çevresine olan tavırları yeterlidir. Fakat güvenmek, bir insanla sohbet içerisinde bulunmadan, hayatına almadan, o kişiyi iyice tanımadan oldukça zordur. İnsanıysa hayatına alıp güvendiği kişiler kırır en çok. O yapmaz dedikleri yaptığında kırılır insan.

Mesela hayatımızdan hiç çıkmaz dediğimiz insanlar. Hiç beklemediğimiz bir anda, olmaz dediklerimiz olarak, ona olan inancımıza

Çizim: Ezel Deniz Ünlü 10/A

güvenerek anlattığımız şeyler o kişiden başkasına gittiğinde, en kötüsüye ihanete uğradığımızda hayatımızdan çıkardığımız ya da çıkarmak zorunda kaldığımız insanlar hayatımızdan çıktığında içimizde bir yumru gibi takılır kalır. Kabullemeye çalışırız, hatanın bizde olmadığını defalarca hatırlatırız kendimize. Ama kafamızın içindeki sesler susmaz. Hatayı kendimizde ararız. Acaba ben bir şey yaptığım için mi böyle yaptım diyerek kendimizi kandırmaya çalışırız. Daha sonra haftalar, aylar geçer ve biz o kişi olmadan yaşamaya alışırız. Bir zamanlar hayatımızın önemli bir parçası olan o insan gider ve biz buna alışırız. Eğer başta o kişiye karşı çok kırgınsak hatta nefret ediyorsak o duyguları zamanla içimizde bitiririz. O zaman o kişiden geriye sadece güzel anılar kalır. Çünkü anılar ki hayatımıza o kişi olmadan da devam edebiliriz. Ne kadar acı değil mi? Bir zamanlar o olmadan yapamam dediğimiz kişilerin hayatımızdan çıkması ve yokluğuna alışmamız...

Anılarımızı süsleyen o kişiyle alakalı bir yer veya cisimle karşılaştığımızda ona olan nefretimizi hatırlamayız. O kişiyle ne kadar eğlendiğimizi, ne kadar mutlu olduğumuzu ve en önemlisi beraber geçirdiğimiz o özel günleri hatırlarız. Fakat bu ruh haline gelmek bizi çok yıpratır. Çünkü bu aylarca süren süreçte bütün duyguları aynı anda yaşarız. Kırgınlık, nefret, özlem, sevgi... Bir gün özlerken diğer gün nefretimiz ağır basar. Bizi yoranda budur.

Bir insana güvenmek kolay değildir. Aynı şeyler yine yaşanır mı? Ya ona da güvenip onu kaybedersem. İnsanı korkutan güvenmek değil güveninin boşa çıkmasıdır. Aylarca sürecekle olan o çalkantılı dönemden korkar insan. Eğer bir insan her şeye rağmen size güvenmek için elinden geleni yapıyorsa bilin ki onun için çok değerlisinizdir. Bu yüzden bir insanın güvenini kazanmak, bu hayatta kazanabileceğimiz en değerli şeylerden biridir.

41 GENÇ 41 GELECEK PROGRAMI MÜLAKATINA OKULUMUZDAN DA KATILMIŞ OLAN 14 KİŞİ ARASINDAN BAŞARIYLA KABUL ALAN YAVUZ SELİM GÜNEŞ'İ, SERCAN MUTLU'YU VE H. KÜBRA TEZCAN'I TEBRİK EDİYORUZ.

Öğretmenin Işığında Yükselen Gelecek

Karanlık gecelerde bir ışık feneri,
Bilgi denizinde güvenli bir liman.
Her harfi, her sayıyı bir tohum gibi eker,
Zihinleri filizlendirir, büyütür, yeşertir.

Sabırla dinler, soruları cevaplar,
Yanlışları düzeltir, doğruyu öğretir.
Bir dost, bir rehber, bir yol göstericidir,
Geleceğe taşıyan köprülerin mimarıdır.

Öğrencinin gözlerindeki parıltı,
Onun en büyük başarısıdır.
Kalplerde iz bırakır, unutulmaz bir hatıra,
Öğretmen, sonsuzluğa uzanan bir mirastır.

Hayallerin şekillendiği bir ustalık atölyesi,
Yeteneklerin geliştiği bir zemin.
Her bir öğrenci, özel bir heykel gibidir,
Öğretmene, onu şekillendiren sanatçıdır.

Sabırla yontup, aşındırır, parlatır,
Güçlü karakterler inşa eder.
Kendi ışığını yansıtır öğrencisine,
Onu hayata hazırlar, cesaretlendirir.

Öğretmen, bir aynadır aslında,
Öğrenci, kendinde ne görüyorsa odur.
Bilgi vermekle kalmaz, yaşamayı öğretir,
Öğrencinin geleceğini aydınlatır.

Öğretmen, bir bahçe gibidir aslında,
Her bir öğrenci, onun meyvesidir.
Bilgi vermekle kalmaz, sevgi verir,
Öğrencinin kalbini güzelleştirir.

Kaan Efe Öztürk 9/A

ÖĞRETMEN

SOHBET

Öğretmen nedir diye sorsam size ne dersiniz? Sürekli sözlü yapıp sınavlarda zor sorular soran kişiler mi, gelecekteki hayatlarımızda iyi yerlere gelebilmemiz için bize bilgiler öğreten birileri mi, yoksa 4 yıl boyunca aynı ortamda bulunduğumuz insanlar mı? Muhtemelen birçoğumuz böyle cevaplar veririz ama öğretmenlik bunlardan ibaret değildir.

Öğretmenliği anlamak için ilk önce öğrenme kavramını açıklamakla başlayalım. Öğrenmeyi bir kişinin etkileşimler sonucunda yeni davranışlar kazanması veya eski davranışlarını değiştirmesi olarak tanımlayabiliriz. Aile, arkadaşlar, sosyal medya, eğitim kurumları, iş yerleri insanların yeni şeyler öğrendiği bazı ortamlardır. Elbette yetişkinler de günlük hayatlarında öğrenme faaliyetini sürdürürler ama genelde bir birey gelecekteki karşılaşacağı olayları ve bu olaylara karşı verilmesi gereken tepkileri küçük yaşta yani çocukken öğrenir. Bu iş için en müsait ortam okullar ve eğitim yerleridir. Burada da öğretmene büyük bir rol düşüyor. Yani az önce de söylediğim gibi öğrenme aslında çeşitli alışkanlıkların kazanılma sürecidir ve çocuklar vaktlerinin büyük bir kısmını okulda geçirdiği için bu kazanma işlemi burada, öğretmenin öncülüğünde yapıyor. Bu da demek oluyor ki öğretmen aslında insanların sandıklarının aksine bir çocuğun gelişiminde büyük rol oynuyor. Onlara akademik bilgiler öğretmekle birlikte kişiliklerinin oluşmasına da yardım eder, bir şeye ihtiyaçları olduğu zaman onlara destek olur...

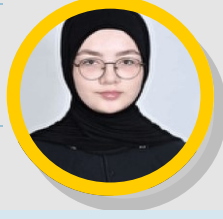
Nihayetinde anlatmak istediğim bir öğretmen saatlerce ders işleyen, anlatan, ödev veren birinden ibaret değildir. En basitinden sevdiğiniz hocanın dersindeyken ne kadar eğlendiğinizi düşününce bile ne demek istediğimi anlayacaksınız. Değerleri çoğunlukla sonradan anlarsa bile her öğretmen kıymetlidir ve bir toplum eğitimi kadar eğitim hizmetini veren kişilerin de kıymetini bilmelidir.

Elif Kozallık 9/C

YEŞİLLERDE ÇOCUKLAR

ÖYKÜ

Elif Şura Koçak 10/B

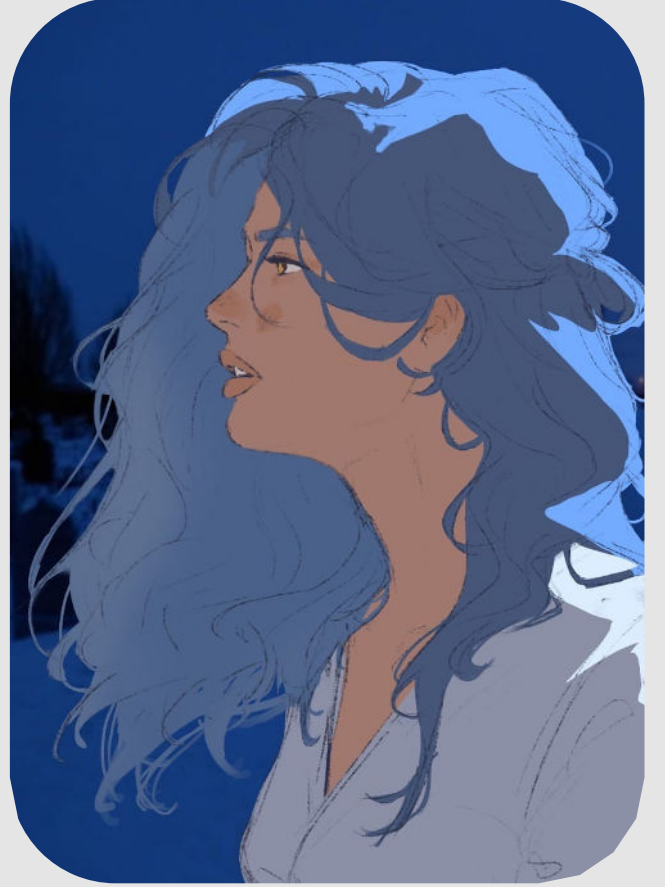
Arkadaşları ile koridordaki masada oturuyordu. Camdan yansıyan güneş ışığı ile gülüyorlardı. Birden gözlerinde bir durgunluk belirdi. Dudakları hâlâ gülüyordu. Gözlerindeki durgunluğu dudakları gizliyordu. Arkadaşları fark etmiş miydi? Fark etseler gülmeye devam ederler miydi? Fark etmediklerini düşündü. Onlar çok iyi arkadaşlardı, kesin sorarlardı. Niçin sormasınlar ki? Kırmamıştı gönlünü, biliyordu, zannediyordu, sorarlardı.

Anlamışlardı bir şey olduğunu. Sormadılar, çünkü zamanı değildi belki de... Onların da duruldu gözleri, düzleşmedi dudakları. Düşündüler sormaktansa daha iyi olacağını.

Sadece düşündüler, öyle hissetmiyordu o, sorsunlar istiyordu. Yavaş yavaş düzleşti dudağı, bu sefer fark ettirmemişti. Düşündüler ki artık mutlu, yok önceki durgunluğu. Zil sesi yankılandı kulaklarında, dağıldılar sınıflarına bir bir, farklı sınıftaydılar. Yalnız o farklı koridordaydı. Sakince yürüdü koridorda. Yürüdü, yürüdü, yürüdü... Nöbetçi öğretmenin sesi, konuşuyordu, kızırıyordu. Anlayamadı başta, baktı sadece. Son sesi duydu: "İçeri gir kızım.". O an anladı, yürümüyordu. Bu sefer gerçekten yürüdü öğretmeni ile, sınıfa girdi, sırasına oturdu. Gözlerinde aynı durgunluk, aynı sakinlik. Cevapladı soruları, yazdı. Bilmiyordu... Cevapları değil ne dediğini, ne yazdığını bilmiyordu. Çıkış zili çaldı. Arkadaşları yanına geldi. En köşede yürüyordu. Dinlemiyordu onları. Dinlese de anlamayacağını düşündü. Kendini ayıpladı fakat dinlemedi. Servise bindi, en köşeye geçti, sol arka cam kenarı. Durgunlukları düşünerek baktı camlara. Yanlarından kırmızı, parlak bir araba geçti. "Bilmek." yazıyordu arka camında. Durgunluklarında bir parlama oldu. Yaktı ateşini o yazı. Söyledi kendi kendine seslice:

— *Bilmediğimi biliyorum.*

90'lardan güzel bir şarkı açtı. Artık durgun değildi gözleri, yeşillerle doluydu. Çocuklar koşturuyordu yeşillerinde.

Çizim: Ezel Deniz Ünlü

TEK MÜKEMMEL

Bu kusurlu dünya içinde,
Tek mükemmeldir hayaller.

Çok koşarsın peşinde,
Yetişemezsen giderler.

Çabalamaya değer,
Çünkü çok güzeller.

Ayn güneşi takip ettiği gibi
Peşinden gittiğim hayaller.

Yakalayamazsan üzülmeye,
Elbet geri dönerler.

Sen sadece hazırlan,
Gelecek koşman gereken günler.

Ebrar Gündüz 11/E

DIRİLİŞ ŞAİRİ: SEZAI KARAKOÇ

Hüseyin Aydın/TDE
Öğretmeni

MAKALE

“Diriliş Şairi” şair, yazar ve fikir insanı Sezai Karakoç ölümünün üçüncü sene-i devriyesinde ülke çapında çeşitli etkinliklerle anıldı. Bu yazımızda onu biraz olsun tanımaya çalışacak ve onun dünyasındaki “medeniyet” ve “Batı” kavramlarını yine onun eserlerinden örneklerle aktaracağız. Sezai Karakoç medeniyet kavramı ile ilgili şöyle der: “Biz neyiz? Biz sadece bir ırktan ibaret değiliz. Biz bir medeniyetin milletiyiz. Bu medeniyet, İslam medeniyetidir.”

Bizim medeniyetimiz, tarihin hiçbir döneminde ölmemiştir. Endülüs ve Osmanlı örneklerinden dem vuran Sezai Karakoç, bu medeniyetin bir bayrak yarışı olduğunu vurgular. Peki, biz bu bayrak yarışında şu an ne durumdayız? Medeniyetimizin içinde bulunduğu durumu tahlil edebilmek çok önemlidir. Bu bağlamda Batı medeniyetinin bizimle olan ilişkisini onun eserlerinden yola çıkarak örnekelim.

*Üstad Sezai Karakoç bir şiirinde şöyle der:
Her türlü putlaştırma ve maddeye taparlık
İlkin, bu kötülük ağını yırtmak gerek
Köleliklerin çelik zincirini parçalamak
Ruhları çekip götürmek yeni bir dünyaya*

Batı medeniyeti(!) bir virüs gibi insanlığın ruhunda yuvalanmış, en büyük meziyeti karşısındaki değiştirmek olmuş ve sevilme ile lanetlenmiş bir illüzyondur. Sahte dünyaların gerçek yalancısı olan Batı; tüm himmetiyle yalancı bir cennet vadetmiştir. Üstadın da dediği gibi insanlık dirilmeye başladığında şöyle diyecektir: “Dünyaya hakim olmak istedin. Pekala, işte oldun. O halde kader senden, hepimizin asgari mutluluğu veya hiç olmazsa hayatın yaşanmaya değer olduğunu kabul edebilmemiz için yeni bir inanç, varoluş, yorum ve anlam istemektedir. Bu sorumluluğa hevesli olan sendin. Bunu sen kendin yükledin. Şimdi cevap ver bakalım.” demektedir.

İnsanlığa cevap verememiş, veremeyen ve veremeyecek olan Batı'nın foyası elbet ortaya çıkacaktır. Bugün bütün insanlık, kölelerin Roma'ya isyanı gibi bir isyan içindedir Batı'ya karşı. Yerin altındaki şanlı ordusuyla Gazze'de, Mali'de sokaklarda, Nijer'de çöllerde velhasıl her yerde. Davamızda ümitsizliğe yer yoktur.

Batılılaşma gibi görünen şey, aslında Batının silahıyla donanmak, Batı gücüne kavuşmak, sonra da Batı'nın etkisinden kurtulmak arzusunun yansımalarından başka bir şey değildir.

Siyaseti, deli gömleği giymiş ideolojileri, insanın hayvani yönünü iyi bilen ve bu vahşi düzeni kuran emperyalist güçler insanlığın isyan ateşini söndürmek istemektedir. Bu şuna benzer: Sezai Karakoç'un dedesi, ağıllarına dadanan ve koyunları kapıp götürülen kurtla bir gece mücadele eder. Kurt, özellikle dedesinin elindeki lambayı söndürmeye çalışmaktadır. Dedesi de bunu fark eder ve lambanın ışığını korur, sonunda elindeki sopayla kurdu öldürür. Müslümanlar ve onların ışığından istifade eden insanlık, ellerindeki ışığı ,yani Kur'an'ı/İslam'ı, korudukça kurda ,yani Batı'ya, karşı mücadelede başarılı olacaktır. Ancak son birkaç yüzyılda Müslümanların ihmali nedeniyle ortalığı karanlık basınca kurt, bunu fırsat bilmiştir: “Avrupalı, lambayı söndürebildiği her ülkede Müslümanları ve insanlığı kolayca hâkimiyeti altına almıştır (...) Fakat ışık yandıkça bir noktada da olsa lamba yanmaya devam ettikçe kurtulma umudu büsbütün yitmiş sayılmayacaktır.”

Hep kendi sınırları içinde kalan, bu sınırların dışına çıkışı “sadece istila için” olan Batı'nın ruhu, kurumuş bir deri gibi gerile gerile yer yer delinecektir. “Rönesans'tan sonra utanmayı” yitirmiş olan Batı, “samimilik ve hasbiklik ruhu”ndan da yoksundur ve kendisinin “nimet değerlendirici, düşüncesi ve şuuru” yoktur. Sömürülen ve emperyalist düzenin kurbanı olanlar, Batıyı kendi hastalıkları için bir doktor sanmakla yanılığa düşmüşlerdir. Batı, onların hastalıklarının doktoru değil, sebebidir. Üstad, bu konuda şöyle der: “Evet, insanlık Batı'yı içiyor.

Fakat bu içiş, onu şifaya götürmüyor. Hatta yavaş yavaş zehirliyor. Zehrin olduğu yerde panzehir de vardır elbet. Muhammed'i bir çığlıkla silkellemek ve öze dönmek gerek. Batılılaşma

de- nen otokolonizasyon ve adaptasyon iflas etmiştir. Esas dava, kendimiz olmaktır.

(...) Kendimiz olmak demekse şu demektir: Varoluşumuza, hayata kendi dünya görüşümüz içinden bir anlam vermek."

Son olarak Üstadın masalındaki şanlı evlatlar olarak diyoruz ki:

Batılılar!

Bilmeden

Altı oğlunu yuttuğunuz

Bir babanın yedinci oğluyum ben.

Gömülmek istiyorum buraya, hiç değişmeden.

Babam öldü acılarından kardeşlerimin.

Ruhunu üzmem babamın,

Gömün beni değiştirmeden.

Doğulu olarak ölmek istiyorum ben.

Sizin bir tek ama büyük bir gücünüz var:

Karşınızdakini değiştirmek.

Beni öldürseniz de çıkmam buradan.

Kemiklerim değişecek toz ve toprak olacak belki,

Fakat değişmeyecek ruhum.

DUYURU !!!

Okul kütüphanemizin sosyal medya hesabını yönetebilecek kişiler aranmaktadır. Siz de kitap okumayı seviyor ve her gün paylaşım yapabileceğinize inanıyorsanız edebiyat öğretmeni Sevgi Akbaba ya da kütüphane başkanı Mevlüde Elif Erdoğan'a ulaşabilirsiniz.

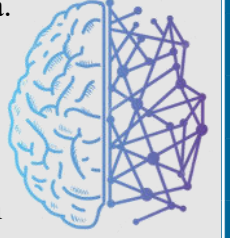

*~Ybfl Okul
Kütüphanesi*

YAPAY ZEKÂ VE GELECEĞİ

KÖŞE YAZISI

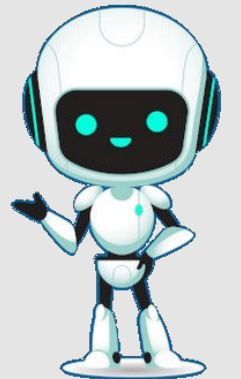
Günümüzde teknolojik gelişmelerin hızına ayak uydurmak neredeyse imkânsız hale geldi. Her geçen gün teknoloji kendini geliştiriyor ve yeniliyor. Bu teknolojik gelişmelerden biri de yapay zekâ. Yapay zekânın gelecekte insan hayatını nasıl yönlendireceği ise büyük bir merak konusu. Bir tarafta insanı tembelleğe sürükleyecek diyen diğer tarafta insanları daha üretken, çalışkan yapacak diyen de var. Biraz bu konu hakkında konuşalım.

Yapay zekânın kullanımının hızla artması birçok sorunu da beraberinde getirdi. Güvensizlik, işsizlik, siber zorbalık, veri güvenliği, yanlış bilgi yayılımı... Bu sorunlardan dolayı yapay zekanın durdurulması gerektiğini savunanlar var. Diğer taraftan yapay zekanın çok fazla avantajı var. Eğitim, sağlık, otomasyon, iş hayatı gibi alanlarda insanlara kolaylık ve verim artışı sağlıyor.

Peki, gelecekte bizi yapay zekâ alanında ne gibi gelişmeler bekliyor olabilir?

Ütopik bir gelecekte yapay zekâ insanlığın faydası için kullanılacaktır. İklim değişikliği, küresel hastalıklar, trafik sıkışıklığı, sürdürülebilir enerji kaynaklarının artırılması gibi problemlere çözümler getirebileceği düşünülmektedir. Distopik bir gelecekte ise insanların siber zorbalığa uğrayacağı, suç oranlarının artacağı ve veri güvenliği diye bir şeyin kalmayacağı düşünülmektedir. Ayrıca yapay zekânın etik sorunlar da yaratacağı öngörülmüyor. Bir ameliyatı doktorun yapmasıyla yapay zekânın yapması arasında ne gibi farklar olacak? İnsanlar, yapay zekânın kendisini ameliyat etmesini nasıl karşılayacak? Bunlar zaman geçtikçe cevabını hep birlikte öğreneceğimiz sorular ama o zamana kadar yapay zekâyı etik bir şekilde kullanmak bizim elimizde.

Sercan Mutlu 11/A

FERDİ ERENAY KADIOĞLU

SOHBET-FUTBOL

Hiç yokluğuna alışamadığınız biri oldu mu? Benim oldu, Ferdi Erenay KADIOĞLU. O zamanlar bu kadar Fenerbahçe takıntım yoktu, her maçımı izlemezdim mesela. Ferdi, o zamanlar akma delil olmuştu. Çok küçüktü geldiği zaman, saçları şimdiki gibi uzun değildi, yüzü de olgunlaşmamıştı. Yavaş yavaş takıma alışmaya başladı. Belki de kale hariç her mevkide oynamıştır. En iyi hâli sol bekte kendini gösterdi. Defansif yüzünden sorunları olsa da hücum açısından çok beğeniyordum. Defanstan top alıp ileriye taşınması, attığı dribblingler, buruk bir hatıra şimdi. Geçen sene İsmail KARTAL teknik direktörlüğündeki Fenerbahçe, beni

ilk maçtan umutlandırmıştı, yeni gelen transfer şov yapıyor karşımıza çıkan her takıma, 5-6 atıyorduk. Tabii, Ferdi de bu takımdan nasibini alıyordu. Tadic-Ferdi ikilisi Fenerbahçe için en önemli ikiliydi, Tadic'in rakibe fizik kayması, bu sırada Ferdi'nin arkaya attığı koşu ve Tadic'in attığı mükemmel pasları sayesinde yenilmez bir Fenerbahçe vardı. Kapalı defansları açar, rakip takımı hazırlıksız yakaladı mı cezalandırırdı. Ama hayatta her şey istediğiniz gibi gitmez bazen, sahada ne kadar iyi olsak da bazı fobiler sağ olsun yine haksız şampiyonluk elde ettiler. Ben geçen seneki Fenerbahçe'den gurur duyuyorum. Aynı şekilde Ferdi'den de. Bizle şampiyon olmadan gitmeyeceğini söylemişti. Meğerse kandırmış bizi, herkese yaptığı gibi. Şimdi o başka yerlerde başkalarının yanında ve o yer, ne kadar şanslı olduğunun farkında değil.

Sefer Mete Çelik 12/E

YBFL'DE VOLEYBOL

Geleneksel Voleybol Dönemi'miz bu yıl da resmî olarak başlamıştır.

Okul bahçesindeki yoğunluktan da çok net bir şekilde anlaşıldığı üzere okul turnuvalarımızın eşleşmeleri belli oldu. Oldukça heyecanlı geçen bu maçları izlemenizi hiddetle tavsiye ederim.

İlçe müsabakalarında da başarılar, yakamızı bırakmıyor. YBFL-Anibal AL arasında 10 Aralık'ta gerçekleşen müsabakayı 2-1 kazanarak gruptan çıktık. Erkek takımımızı bu başarılarından ötürü kutluyoruz.

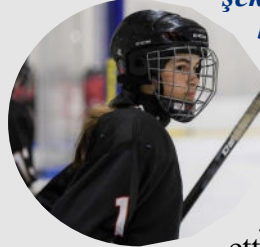
YBFL-AAL'den bir kare...

	MAÇLAR	TAKIMLAR
1	A1-A2	11A - 10D
2	B1-B2	9B-10B
3	A1-A3	11A-9C
4	B1-B5	9B-10A
5	A1-A4	11A-9D
6	B1-B4	9B-12K
7	A2-A3	10D-9C
8	B3-B5	9A-10A
9	A2-A4	10D-9D
10	B2-B4	10B-12K
11	A3-A4	9C-9D
12	B2-B5	10B-10A
13	B3-B4	9A-12K
14	B1-B3	9B-9A
15	B2-B3	10B-9A
16	B4-B5	12K-10A

GELECEĞİN MİLLİ SPORCUSU

RÖPORTAJ-EYLÜL GÜNDÜZ

Bizimle röportaj yapmayı kabul ettiğin için teşekkür ederiz. Kendini tanıtarak başlar mısın?

Rica ederim. Ben Eylül, 9/A sınıfındayım. Küçüklüğüm-den beri spor yapıyorum. 3 yaşında baleye başlayıp sonra jimnastik ve hokeyle devam ettim. Hokeye de hâlâ devam ediyorum, madalyalarım var. Birkaç tane Türkiye geneli derecelerimiz var. Hatta şu anda bir tane daha ligdeyim, 18 kızlarda. Cumartesi günü Ankara'ya gideceğiz sonra geri gelip İstanbul'a gideceğiz.

Çok tebrik ediyoruz seni. O zaman spora ilgin küçük yaştan beri mi vardı?

Aslında şöyle oldu, ben astım hastasıydım. Akciğerlerimi çalıştırmam için, ilaçları bırakmam için spora yönlendirdiler. İlk başta baleye başladım, bir sene devam ettim. Doktora gidince bale akciğer çalıştırmıyor demişlerdi bana. O yüzden jimnastiğe geçmişim. Jimnastikte de daha çok kol kası, bacak kası gibi şeyler çalıştım. Sonra yüzmeye gittim, yüzme akciğeri çok fazla çalıştıyordu. Yüzmede de derecelerim ve madalyalarım var. 5-6 yıl da profesyonellik yaptım. Bir senede yüzmeyi öğrenip sonra hemen profesyonelliğe geçtim. Oradan deniz yarışmalarına katıldım. Kız

Kulesi açılışı yaptık, Kız Kulesi'ne yüzdük. Üçüncü sınıfta yapılan yetenek taramayla buz hokeyine yönlendirildim. Corona zamanı uzaktan eğitimle yapıyorduk sonra karantina bitince normal buza geçmeye başladık.

Jimnastik ve yüzmeden buza geçince zorlandın mı, hangisini daha çok sevdiğin?

İlk başta kötüydü çünkü ben hep bireysel sporlar yaptım, hiç takım hâlinde değildim. Başta takıma alışmam zordu çünkü diğerleri önceden başlamıştı, ben pandemi zamanı gitmişim. Ama sonradan daha çok sevmeye başladım, bireysel spor haricinde takım sporu yapmak daha güzel geldi. Şu an yaptığım sporlar arasından en sevdiğim buz hokeyi.

Kazandığın madalyalardan bahsedebilir misin?

Hazırlık maçlarımız olduğu zaman; daha yeniyiz, yeni buza çıkmışız. Bir ay sonra hazırlık yarışması yaptık biz. Hiç unutmuyorum, yediğimiz kırkinci golden sonra biz saymayı bırakmıştık, sonra kendimizi geliştirdik. Beşe beş olan Anadolu Yıldızları var yani 5 kişi içeride oynadığımız. Onunla ilk resmi maçımızda Türkiye dördüncüsü olduk. Sonra benim yaşım büyük kaldığı için Yıldız B ve Candan Liman'da 2010'lular gitti. Onlar Yıldız B'de gümüş madalya alıp Türkiye ikincisi oldular. Candan Liman'da da Türkiye birincisi oldular. Sonra yıldızlar ligimiz oldu. Ben de oynadım, Türkiye üçüncüsü olduk. Antrenmanlara devam ettik. Anadolu Yıldızları bu sefer kız-erkek ayrılmıştı. Kızlar, yani biz, Türkiye birinciliği aldık, erkekler de Türkiye ikinciliği aldı.

Spor senin hayatında hep vardı peki ileride sporla ilgili hedeflerin var mı?

Aslında ben sporu ikinci planda tutuyorum, dersler daha önemli geliyor bana. Çünkü spor bir sakatlanmaya bağlı. Mesela cumartesi oynadığım maçta dizimi sakatladım, zar zor çıktım ben maça. O yüzden dersler daha önemli geliyor.

Ders ve sporu birlikte nasıl götürdün bugüne kadar? Sonuçta iyi bir puan almışsın ve bu okuldasın.

O disiplini ben önceden oturtmuştum. Ben Koç Ortaokulu mezunuyum ve orada da ödevler ya

da başka şeylerle çok sıkıyorlardı bizi. Her boş zamanımda ödevlerimi yapar, dersime çalışırdım. Sonra LGS zamanında ben yine gitmeye devam ettim. Sadece son ay haftada bir kez gittim. Planlı olduğun sürece hem dersler hem spor birlikte gidiyor. Eğer planlı olunabiliyorsa çok rahat her şey yapılabilir.

O zaman gelecekte sporu hobi olarak mı yapmak istiyorsun?

Belki millî olabilirim yani öyle bir hedefim de var. Millî takım kamplarına gidiyorum. Geçen sene olimpiyat kampına gittim. Biz sadece maç eksikliğimizden dolayı katılamamıştık.

Şu an bale ve yüzmeye devam ediyor musun?

Yüzmede altı sene profesyonellik yaptığım için arada sırada gidiyorum ve yüzüyorum. Ama baleye gitmiyorum.

Bu sporları yaparken kendini nasıl hissediyorsun?

Mesela, bir üzücü olay oldu ya da mutlu olduğum bir olay oldu, onu buza yansıtabiliyorum. Sinirlendiğimiz zaman bizim spor biraz sert olduğu için erkeklerle yaptığımız zaman onlara vura-biliyoruz o yüzden çok stres altında yardımcı oluyor.

Sporla olan duygusal bir bağın var mı?

Garip geliyor bana spor yapmak, seviyorum. Spor olmazsa benim hayatımda bir eksiklik olur gibi geliyor. Günüm çok boş geçer. Şu anda haftanın her günü antrenmanlarım var. Onlar olmasa ben çok boş geçiririm zamanımı. Hayatımın bir parçası oldu artık.

Ailen peki her zaman sıcak mı baktı spora yoksa derslerine daha önem mi verdiler?

Babamdan çok örnek vermeyeceğim çünkü babam çok ilgilenmiyordu, yani o daha çok 'ders çalışsın' diye düşünüyordu. Çalıştığı için de zaten ilgilenmiyordu ama annem ben yüzmedeyken özellikle

çok ilgileniyordu. Ben yüzerken arabamız yoktu, hep annemle gidip gelirdik. Annemin hakkını asla ödeyemem. Benimle çok uğraştı annem; bale olsun, jimnastik olsun, yüzme olsun, hokey olsun, hep o ilgilendi. Annem de benim gibi düşünüyor daha çok. Yani derse de ağırlık vermelisin gibi düşünüyor. Çünkü sakatlanmaya bağlı bir spor. Ama annem, asla sporu bırak gibi bir şey demedi. Her zaman annem destekçim oldu. Benim sayemde kardeşim de hokeyle tanıştı, o da hokeye geldi. O alt grupta, ben üst grupta oynuyorum şu an. Kardeşimle beraber yapıyoruz bu sporu.

Teşekkür ederiz bizimle röportaj yaptığın için.

Rica ederim.

Serra Gül Kaplan 11/E

Fatma Talmaç 11/C (düzenleyen)

Kevser Bostan 10/A (Yazım Kontrol)

O NEREYE KOŞUYOR?

RÖPORTAJ-ALPARSLAN BARTU GÜLEÇ

Merhabalar! Kendinizi biraz tanıtabilir misiniz? Koşan çocuk ya da koşan adam lakabı içinde seni kim olarak tanıyabiliriz?

Benim ismim Alparslan Bartu Güleç. 11/E sınıftayım. Onun dışında koşan çocuk olarak tanınıyor olabilirim biraz okulda. Memleketim Manisa. Favori yemeğim anneannemin yaptığı yaprak sarma.

Kendine idol olarak belirleyebileceğin insanlar kimler?

Bizim kürek kulübünde Çağatay ağabey vardı. Onun izinden gitmeye çalışıyorum. O zaten antrenörüm şu an. Bizim okulda ise Burak Genç ile Görkem ağabey var. Onlar kadar iyi koşabilir miyim bir gün, bilmiyorum ama onlar da tabii idolum.

Sizden daha iyileri olmasına rağmen sizin adınız 'koşan çocuk' bunu neye bağlıyorsunuz?

Ben onu şuna bağlıyorum. Ben, okulda koşuyorum. Okulda koştuğum için 'koşan çocuk'

olarak biliniyorum. Ama bizim okulda, benden çok çok daha iyileri var. Yani beni bilindik yapan tek şey okulda koşu yapmam.

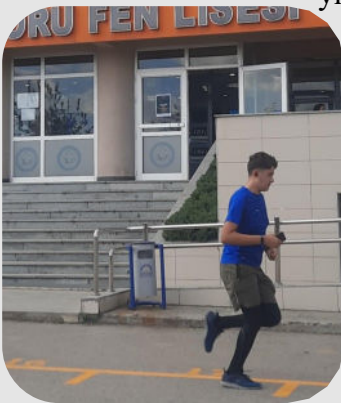

Koşarkenki motivasyonunuz nedir? Bir motivasyon sözü alabilir miyiz?

Motivasyon sözüm:"One day or day one". 11/D deki arkadaşım Eren ile birbirimizi motive ederken kullandığımız söz. Başarılı olmak için bir hedef seçilmesi gerektiğini düşünüyorum. Benden çok iyileri var okulda. Diyorum onlara yetişmem lazım. Ona göre kendimi motive edebiliyorum yani. Mesela onların hızlarına yetişmek için daha hızlı koşmaya çalışıyorum. Normalde zamanım olsa okul dışında koşarım. Ama akşamları yani ödevdir, derstir falan zaman sıkıntım oluyor. Okulda koşma zorunluluğum var o yüzden biraz. Motivasyon olarak ben 9. sınıfın sonunda, bir söz verdim kendime. Hatta 9. Sınıfta, halamla iddiaya girdik. Dedim ki: "Bir senede beni tanıyamayacaksın." 9. sınıftan 10. sınıfa geçerken demiştim. Tam gerçekleştiremedim onu. Bu yüzden dedim bu sene yapacağım. Zaten kürek sporlarıyla ilgileniyordum ben. Bir buçuk aydır gitmiyorum ama ilgileniyordum. O da çok kondisyon gerektiren bir spor, kardiyo gerektiriyor. O yüzden okulda öğle yemeğinden sonra oyun oynayacağıma koşayım dedim, hem kondisyon kasmış olurum hem de iyi geliyor zaten.

Koşmak seni nasıl etkiliyor? Rahatlatıyor mu? Mental olarak, güçlendiriyor mu?

Kesinlikle güçlendiriyor ve rahatlatıyor. Mesela bir gün ya da 2-3 gün koşmayınca üzülüyorum yani. Diyorum: "Of ya bugün koşmadım. Bugün kendime katkı sağlayabilecek bir şey yapamadım." En azından, böyle bir ısınma hareketi falan bile yapsam o gün daha rahatlıyorum. Kondisyon arttırmaya çalışıyorum. Eğer ilerleyemezsem düşeceğim. Düşünce tabii bu beni demotive ediyor. O yüzden her gün yapmaya çalışıyorum. Kafamı temizliyor. O gün mesela canım sikkınsa, aklımda bir şey varsa ve koşmak istiyorsam koşunca harbiden rahatlıyorum. O şeyi unutuyorum. Ya da mesela o gün yapasım yoksa hiç yapamıyorum yani. O gün yapmak için istekli olmam lazım. Zorunlulukla kesinlikle olmuyor yani.

**Koşmaya başladığından beri-
dir kondisyonun arttığını
düşünüyor musun? Bunu
nasıl fark ettin tam olarak?**

Sene başından beri kondisyonumun arttığını açıkçası düşünüyorum. Yani ben zaten koşmaya, daha doğrusu okulda koşmaya, 10. sınıfın sonunda başladım. 11'de dedim devam edeyim. Strava diye bir uygulama var. Koşularımı oraya kaydediyorum. Orada pace'imi, pace'de zaten bir kilometreye kaç dakikada koştuğumu, görüyorum. Onu belli bir sürede arttırıyorum. Arttırdığımı görüyorum. Bazen artıyor bazen düşüyor tabii. O günkü moduma bağlı ama yani sene başına göre ya da koşmaya başladığımdan beri arttığını düşünüyorum. Zaten bir ara oryantiring antrenmanına gitmiştim. Onda hiç koşmadığım kadar hızlı koşmuşum 15 dakika boyunca. Oradan anladım yani. Kendime dedim: "Bir gelişme var". Ama daha da geliştirmek istiyorum kendimi.

**Koşmanın vücuda etkilerini söyleyecek olsan,
olumlu ve olumsuz olarak sınıflandıracak olsan
bunlar neler olurdu?**

Yani genellikle olumlu yönleri var koşunun. Olumlu açıdan şöyle, harbiden beyni çok temizliyor yani ve beyni güçlendiriyor. Yardımcı oluyor, geliştiriyor. Onun dışında ikinci olumlu açısı hızınızı çok arttırıyor. Bir de kilo kaybı falan. Bunlar da çok önemli. Ben zaten 9. sınıfta çok kiloluydum. O yüzden kilo vermek için daha çok koşmaya başladım. Hâlâ biraz daha var ama daha çok yapmaya çalışıyorum. Yani gerçekten kilo verme açısından çok iyi bir yöntem diyebilirim. Onun dışında olumsuz yönlerine bakalım. Olumsuz yönler olarak bir gün ara vermediğim sürece ya da her gün bayağı bir koştuğumda 1-2 hafta sonra artık bacaklarım ağrıyor. Bacak ağrısından koşamıyorum. Aralıksız koşunca harbiden bacakları çok yoruyor. Ben bir ara böyle dizlerimin üzerine oturamıyordum. Hani namazda falan. Geçti çok şükür. Harbiden çok fazla yapınca yan etkileri gözüküyor yani. Ağrıyor bacaklar zaten, ağrıyacak ama yani dizlerinin üstünde oturamamak falan. Oturuyorsun da çok zorlanıyorsun, ağrıyor falan. Bu olumsuz etkilerinden.

**Az önce ağrılardan bahsettin.
Bu ağrıları geçirmek için mesela özel bir tedavi tarzında bir şey görüyor musun yoksa zamanla mı geçiyor? Nasıl oluyor bu ağrılar?**

Ya tedavi açısından ben ekstra bir şey yapmıyorum. Sadece dinleniyorum. Bir gün yapmıyorum mesela. Ertesi gün zaten çok fazla ağrı olmuyor ama böyle bir hafta falan bırakıp ilk kez yapınca hamlamış oluyorsun. Çok zor geliyor. Yani o zinciri kırmak, bir tık zor oluyor. Ama bu ağrıları geçirmek için bir-iki gün yetiyor yani. Geçici bir şey. Ben, bir buçuk aydır falan küreğe gitmiyorum. Şimdi gitsem hiçbir şey yapamam gibi hissediyorum yani. Çünkü bayağıdır gitmiyorum ve o hamlık ağrısı çok sıkıntı. O yüzden ham kalmamaya çalışıyorum. Isınma hareketleri olsun falan. Günde koşu yapmaya çalışırım. Öyle yani. Ama ağrısı çok zor oluyor yani. Söke söke alıyor senden.

Koşmayı isteyen ama başlayamayan kişilere verebileceğin en iyi tavsiye ne?

Yavaş da olsa başlamak bir yerden çok önemli yani. Ben ilk koşularımı yaparken adam akıllı koşaçağım dediğim zamanlar çok yavaş koşuyordum. Böyle bir saat falan koşuyordum. Sonra dedim, abi hız arttırmak lazım. Çünkü böyle yavaş yavaş koş nereye kadar. Sonra hafif hızlı koşunca zaten bir yerden başlayınca gerisini sen getiriyorsun. Gücün de alışıyor artık. İlk hamlık ağrısına dayanmak gerekiyor.

**Az önce, ilk koşundan bahsettin ya. İlk koşu-
sunu yapan kişiler için nasıl bir koşma stili,
nasıl bir koşma düzeni tavsiye edersin?**

İlk başta çok ağrı olabilir. Bu normal bir şey zaten. Yavaş tempoda da olsa koşmak lazım. İlk koşuda direkt Allah'u-Ekber deyip dalmak sıkıntı yaratıyor. Bence gelişime en çok katkı sağlayan yöntem yavaş yavaş belli bir şekilde gelişerek sonradan hızı arttırmak.

**Bizimle röportaj yaptığın için çok teşekkürler,
umarız ki koşmayı hiç bırakmazsın koşan
adam!**

Ben teşekkür ederim.

Z. Hilal Yıldırım 10/B

Ayşe Berra Orak 10/D

Serra Gül Kaplan 11/E (düzenleyen)

KONUŞAN KIZ

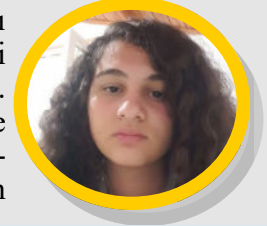
ÜYELERİMİZİ TANIYALIM (1)

Öncelikle hepinize merhaba arkadaşlar, ben Ezel Deniz Ünlü. 2 Nisan'da doğdum, Adanalıyım. 15 yaşındayım. İlkokulu 2 farklı okulda okudum; Eşrefbey ve Sultan Ayhan ilkokullarında. 3. sınıfın 2. döneminde Sultan Ayhan'a geçmiştim. Ortaokulu Emlak Konutları'nda okudum. 1. dereceden ailem ben dahil 4 kişiden oluşuyor; annem, babam, kardeşim ve ben. Annem Samsunlu, babamsa Mersin. Baba tarafı Adana'da oturduğu için Mersin'den çok Adana'ya gideriz. Kardeşim 6 yaşında. Bu sene ilkokula başladı. Yaşına rağmen kendisiyle çok yakınınız yaptığımız çoğu şeyde birbirimize eşlik ederiz.

Hobilerimden bahsedecek olursam resimden başlayabilirim Kendimi bildim bileli resim yapıyorum, bu da aşağı yukarı 13,5-14 yıla tekabül ediyor. Yazmayı, özellikle ağır betimlemelerle hikaye yazmayı seviyorum Bu hobim İngilizce için de geçerli. İngilizce metin yazmayı, konuşmayı vb. seviyorum ama bunu daha çok tanıştığım yabancılarla yapmayı seviyorum. Arkadaşlarımla birlikte yarı zamanlı çevirmenlik yapıyorum. Bu iki uğraştan ötürü sık sık yabancılarla karşılaşıyorum ve bu sayede farklı milletlerden arkadaşlar ediniyorum. Daha klasik hobilerimse en basitinden müzik dinlemek. Yeni nesil rapçiler hariç çoğu türde müzik dinliyorum. Özellikle tercih ettiğim bir tür var mı diye soracak olursanız alternatif rock derim. Klasikleşmiş Nirvana, Radiohead gibi grupların yanında The Cure, Muse vb. de dinlemeyi severim 2000'ler tayfasından da Sleeping with Sirens hoşuma gidenlerden. Bunun dışında arkadaşlarımla vakit geçirmeyi, özellikle bir yerlere gitmeyi çok seviyorum. İlla para harcamamıza gerek yok, hatta paramızın olmadığı durumlarda düşüğümüz durumlar çok daha zevkli oluyor. Diziden çok film izlemeyi seviyorum.

Favori filmlerim The Greatest Showman ve

Cloud Atlas. Bunlardan ayrı olarak anime izlemeyi ve kimi zaman çizmeyi seviyorum. Hem çizmesi kolay hem de kimi anime stillerinin renklendirme ve çizim tarzı gerçekten çok yaratıcı. Konusuna bakılmaksızın oyun oynamayı seviyorum ve aşırı seçici de değilim. Beni eğlendirdiği sürece çoğu oyunu oynarım ama kişisel favorim korku oyunları. Hele ki düzgün bir hikayesi de varsa yeme de yanında yat. Özellikle Little Nightmares'ın yeri çok ayrı. Hikaye anlatışına, daha doğrusu anlatmayışına bayılıyorum.

Ezel Deniz Ünlü 10/A

Kitap okumak da asla bırakmadığım şeylerden biri, nerede olduğu fark etmeksizin her yerde okuyabilirim. Kitap konusunda oyunlara kıyasla daha seçiciyim. Şu anda da okumakta olduğum ve beni duygusal bir karmaşaya sokan bir kitap da var: *Akhiellus'un Şarkısı*.

Mitolojilere olan ilgimden dolayı başladığım bir kitap ve çok da akıcı. Bahsi geçmişken mitolojilerden de bahsedeyim, özellikle Mısır mitolojisine karşı büyük bir tutkum var. Ama bu aralar Yunan mitolojisiyle haşır neşirim. Daha çok yaz sporu da olsa yüzmeyi severim, hatta aşağı yukarı 3 yaşından beri yüzüyorum. Ayrıca atıcılık ve havalı silah kullanmayla da ilgileniyorum. Okulda gazetecilik ve kütüphanecilik kulüplerindeyim. Ek olarak resim kulübüne de katılıyorum. FRC'de PR yardımcı başkanım ve Bilsem'de ÖYG10 öğrencisiyim.

İyi okumalar...

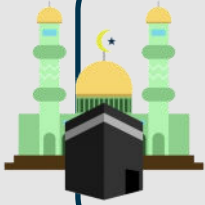

KÜTÜPHANEMİZE YENİ GELEN KİTAPLAR

-KÜTÜPHANECİLİK KULÜBÜ-

“Belki de hâlimizi en iyi anlatan şey şiiirdir.”

~10/B Sınıfı Mani Çalışması

İlk ders gelir sorular,
İkincide ders başlar.
Ali hoca hep kral,
Zihne gelir anılar.

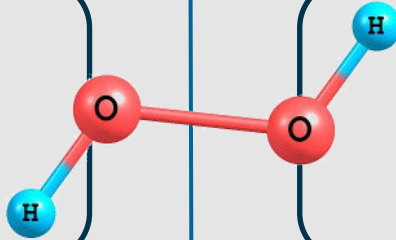
Hastalandı bi' ara,
Döndü artık okula.
Madalyalar kupalar,
Hepsi Gökhan Duman'a.

Kodlamak isterdim hep,
Bulamadım hiç sebep.
İnanır mısınız ki,
“Suna” hocam ilham hep.

Kütle mi hacim dert mi?
Hocam gerçek esmer mi?
Kimyayı sevdirense,
Sadece güzellik mi?

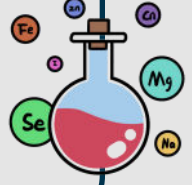

Hep yanlışız soruda.
Hücrede biraz dur da,
Yapıyoruz bu dersi.
Zeki hocam hep borda.

Biyoloji dersimiz,
Çok ama çok zevkliyiz.
Zeki hocam sağ olsun,
Derslerde çok iyiyiz.

Önceki adı simya,
Formüllerden bir derya,
“Dünya” der herkes ona,
Bu dedikleri kim ya?

Baktım bugün notuma,
Ne derim ki babama?
Babam söyledi döner.
Asla kızmadı bana.

Seve seve anlatır,
Öpe öpe öğretir.
Hocamız Kürşat Kaya,
Bizim için babadır.

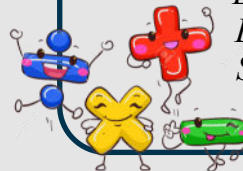

Karbon, azot, oksijen,
Yedim seni hidrojen.
Benim canım kimyacım.
Sensin bana oksijen.

Kravat bağlar imiş,
Çokça derdi var imiş.
Tesisatta para var,
Okul okunmaz demiş.

Estağfurullah bize,
Davranışlar deftere.
Dört işlem fakirleri,
Selam olsun sizlere.

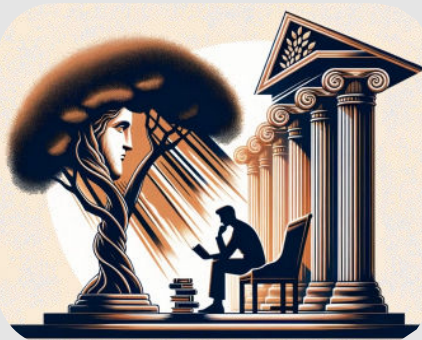
GNOTHI SEAUTON “KENDİNİ TANI, BİL.”

DENEME (BÖLÜM 2)

Inançla elde edilen mutluluk bizi **duyulara** götürüyor. Bütün dinlerin insanlara vaat ettiği ödül nedir? Duyular düzeyinde bize vaatte bulunuyor. Duyusal ödüldür. Neden? Çünkü dinler hepimizi kurtarmak istiyor. Felsefe ise o kitlenin içerisinde onlara vaat edilen ödüle talip olmayanların, onunla tatmin olmayanların gidebileceği tek kişilik patikalardır. Filozof hepimizi kurtarmaz, hepimize vaadde bulunamaz. Dinde toplu kurtuluş vardır. Problem şu bizim bilme ile olan ilişkimiz kişisel mi, toplumsal mı? İnanç bizi toplu hale getirir. Çünkü inançta işittik ve itaat ettik der mesele biter. Felsefe ise şöyle diyor işittik, ama bi düşüneyim. İşte felsefedeki düşünce sadece kendisi için istenen bir şeydir. Başka bir amaç için istenmez. Mutlu yaşamın ve hakiki mutluluğun kendisi Tanrı'yı Tanrı olduğu için sevenlerin tadabileceği bir mutluluktur. Mutlu yaşam sevinci Tanrı'da aramak, Tanrı'da temellendirmek ve Tanrı'dan dolayı sevinmektir ki, hakiki mutluluğun asıl anlamı da budur. Herkesin hissettiği türden sevinç ise Tanrı'nın dışında herhangi bir yerde bulunabilecek sevinçtir; bu sevinç sahtedir ve hakiki sevincin sadece gölgesidir.

Aristoteles deyimiyle ‘İyi’ nin kendisi, aslında başka bir varlık değil, sadece insanın kendisidir. Her tek tek şeyin iyisi, o şeyin kendi işlevidir, varlık tarzıdır; aynı zamanda o şeyin gerçekleşme tarzıdır. Gözün iyisi (göz için uygun olan işlevi), görmedir; ayağın iyisi yürümedir. Bu anlamda bir şeye özgü bir etkinliktir; yani göze özgü etkinlik görmedir, ayağa özgü etkinlik yürümedir. Peki, insan olarak, bir insana özgü nitelik nedir? Aristoteles'e göre bunu yanıtı, yaşama'dır. Ama bitkiler ya da hayvanlara özgü bir yaşama değildir bu, akıl varlığı insana özgü bir yaşamdır.

İşte bu mutluluktur (**eudaimonia**).

Akıl varlığı olan insana özgü etkin yaşamdır, yani tefekküre dayalı **Teorik (Theoria)** bir yaşam biçimidir.

Teorik yaşam biçimi, insanın bütün ömrü boyunca benimsemesi gereken bir yaşam biçimidir. Bunu içinde erdem sahibi olmalıdır. Peki nedir erdem? Erdem, insanın iyi olmasını ve kendisinde iyi olanı gerçekleştirmesini sağlayan bir değerdir. Hiç şüphesiz bir dolu erdem yani yeti arasında hangisinin hakiki erdem olduğunu bulmak için bir ölçüte ihtiyaç vardır. Bu ölçüt **mesotes**dir.

Remzi Asulsoy/DKAB

İşte insan tüm kuvvelerinde, duygularında bu dengeyi yani “altın orta, orta yol, (**mesotes**)” vasatı sağlamalıdır. Bunu başarabilmek için; Stoa felsefesinde esas zenginlik fakirliktir düşüncesine mi sahip olmalıyız? Hayır. Bizlerde böyle bir tarz mı belirlemeliyiz? Hayır. Özellikle ruhu haz, acı, arzu, keder, korku gibi duygulardan arındırmayı esas alan bir felsefesinde olduğu gibi bizde ruhu tutkularından arındırmış, tüm dünya nimetlerinden sıyrılarak, ruhunu yokluğa ve yoksunluğa mı alıştırmalıyız? Elbette ki hayır? Neden? Çünkü insan bu yolla adaleti sağlayamaz, bu bedeni terk etmek demektir. Bu yolla kendini gerçekleştirmez, mutlu olamaz. Ayrıca unutulmamalıdır ki, erdem, orta hal (**heksis**) övülen bir huydur. Bu erdemlerin bir kısmı düşünce erdemleridir: Bu erdemler ancak eğitimle elde edilir; diğer bir kısmı (Herakleitos'un **ethos** dediği) karakter erdemleridir: Bu erdemler de yapa yapa kazanılır.

Madem insanın nihai hedefi mutluluktur (**eudaimonia**). Ayrıca mutluluğu (**eudaimonia**) yalnız başına da gerçekleştirilemez bunu için hem cinsiyle teşriki mesai yapmak zorundadır. Bir toplumda yaşamak zorundadır. Bunun için mutlaka bir yaşam tarzı belirlemek zorundadır.

-Tüm hazları, lezzetleri terk edilen bir yaşam mı?

-Tüm dünya nimetlerini terk ettiğimiz bir yaşam mı?

-Izdırap, sıkıntı ve yoksunluk ve yoksullukları reddederek mi?

-Tüm makam, mevki, şöhret vs. terk ederek mi?

Bunlar hayatın gerçekleri değil mi?

1-Bedensel acı çekmemek, ruhen hiçbir huzursuzluk duymamak kısaca ataraksia bir hal almak bu

dünyada mümkün mü?

2-Ayrıca, akıllı, ölçülü, erdemli ve namuslu yaşa-

madıkça insan hayatının bir değeri olabilir mi?

3-Akla aykırı bir eylemi benimsemek, kedere davetiye çıkarmak değil midir?

İşte tüm bunlar göz önünde bulundurulurken kendimize bir yol haritası bir yaşam tarzı, stili çizmek, belirlemek zorundayız. Bunu için Aristoteles'in yaşam biçimlerinden başlayabiliriz.

Büyük üstad Aristoteles yaşam biçimlerini üçe ayırmıştır.

1-Haz Yaşam

2-Politik Yaşam

3-Teoria Yaşam

Bu yaşam biçimlerinden ilk ikisini hızlı bir şekilde geçip asıl ulaşmak istediğimiz yaşam biçimi olan **Teoria** yaşam üzerinde durmak daha isabetli olur kanaatindeyim.

Haz Yaşam: Kısaca (sığır) hayvanların yaşamı, yani üç 'B' barınma, beslenme, bürünme,

Politik Yaşam: Makam, mevki, onur peşinde geçen yaşam tarzı,

Teoria Yaşam: Akıl varlığı insana özgü etkin bir yaşamdır.

İşte bu yaşam (**eudaimonia**) mutluluğun anahtarıdır. Teorik bir yaşamdır; yani tefekküre dayalı bir yaşam biçimidir. Bu yaşam biçimi hazzı yaşam biçiminden ya da sırf bir ürün ortaya koymayı amaç edinen yaşam biçimi olan pratik yaşamdan üstündür. Bu yaşam tefekküre dayalı bir yaşam biçimi olduğu için sürekli bir yaşam biçimidir, amacına ulaştıkça son bulmaz. Mutluluk için gerekli olan saf ve durağan hazlarla sürdürülen bir yaşamdır. Bilge kişi kendi tefekkürünü kendisine özgü tefekküre (**theoria-temaşa**) dayalı yalnızlığında ya da ıssızlığında yaşar. Ayrıca bu yaşam biçimi sadece kendisi için arzulanan ve sevilen bir yaşam biçimidir. Çünkü bu yaşam biçiminin dıştan görünen bir sonucu yoktur, oysa pratik yaşamlarda insan kendi etkinliğinin dıştan görünen sonucunu bekler. Bu tür bir yaşamda, tıpkı **Platon**'un da belirttiği gibi, insan sadece varlığın seyrine dalar; gözlerini başka insanların davranışlarına çevirmeye, onlardan intikam almaya, kötü sözler sarf etmeye vakit bulamaz. Onun dikkat ettiği şey yalnızca varlıkların değişmez, sonsuz düzeni ve bu düzen içindeki tanrısal aklın kanunlarıdır. Tefekküre dayalı yaşam adeta insanı aşan bir

yaşam biçimidir ve ancak insanda tanrısal bir şeyin bulunmasıyla mümkün olur. Elbette her insan ölümlüdür, ama insani ve ölümlü duygulara sahip olmak gerekmez.

Çünkü insan elinden geldiğince kendini ölümsüz kılmak ve içinde var olan en iyi'ye göre yaşamak zorundadır; bu en iyi insanın varlığının en küçük parçasını oluştursa bile. En iyi, şeyin kendine özgü olan ya da şeye en çok yakışandır. Zaten bir şeyin ya da bir insanın kendisinden başkasının yaşamını seçmesi ne kadar saçma olurdu.

İşte insan onun için her anlamda orta yolu, (**mesotes**) tutturmalıdır ki amacına ulaşabilsin. Ancak **mesotes** ile felsefi bir yaşam (**teoria**) gerçekleştirilebilir. Bu yaşam tarzını belirledikten sonra insan kendini her şeyden soyutlaması düşünülemez. Çünkü insan kendi kendine yeten bir varlık değildir.

İnsan bir ailede gözlerini açar bu hayrette kalacağı dünyaya. Ancak yine de aile (**oikia**) de kalarak mutluluğu tam olarak idrak edemez. Çünkü ailenin amacı sadece yaşamaktır (**to zen**), köyün (**kome**) amacı biraz daha gelişkindir, yani rahat yaşamaktır (**to eu zen**), bu da kendi kendine yeterli değildir. Komenin büyüğü şehir, Medine (**polis**) gelir. İşte insan burada kendini gerçekleştirebilir. Çünkü insan doğası gereği (zoon politikon) toplumsal bir canlıdır. Kendi ihtiyaçlarını karşılayabilmek için hem cinsiyetle teşrik-i mesai yapmak zorundadır. Sosyal bir varlık olması kendini dilinde, konuşmasında, (**logos**) sözünde belli eder. Çünkü bu alemde düşünen ve konuşan varlık sadece insandır. İnsanın değeri bunlarla belli olur. Çünkü insan hem yararlı hem zararlı, hem doğru hem de yanlış olanı dile getirir. Bu değerlerin bilgisi yalnızca insana özgüdür ve toplumlarında temelidir. Bu yüzden doğru olan, yani adil olan veya adalet bir Medine'nin (**Polis**) esasidir ve düzenidir. Binaenaleyh insan hem şahsında hem de diğer insanlarla olan ilişkisinde **adil** olmalı. Ama maalesef insanlar şehirde yaşadıkları halde bunu hakıyla gerçekleştirememektedirler. İnsan kelimelerle konuşan (**zoon logon ekhon**) bir varlıktır. Ve konuşma sosyal bir faaliyettir. İnsan duygularını, düşüncelerini, birine şeylerin ne olduğunu, mesela, doğru ya da yanlış olduğunu söyleme ihtiyacı duyar ve bu ihtiyacını da konuşmayla giderir. Bu yüzden insan içinde yaşayacağı bir topluluğa ihtiyacı vardır ve onun sosyal varlık olması konuşma yetisine dayanır. Bunu için in-

san konuştuğu dili, bu dilin gramerini, mantık ilmini, **belagat**, hitabet, **retorik** vd. edebi sanatları çok iyi bilmeli ki düşüncesi, kelimeleri anlamlı, etkili ve değerli olsun. Şimdi en üstün yaşama stili olan **Teoria**'ya devam edelim.

Kabul edelim ki insan ruhu hareketsiz **Nous**'tan türemiştir, ama kendisi hareketli, üretici ve yaratıcıdır. Ruh **Nous**'a bağlı olduğu noktada hareketsiz, aşağı doğru taşıdığı hareketlidir. Buna doğurgan da diyebiliriz. Ruh bir cisimle yani bedenle birleşmesi bir zindana hapsolmesidir. Duyu dünyasına düşüştür. Ama ruh bir yanıyla türediği ilk basamağa hep bağlı kalır, bu yüzden hiçbir zaman maddeye büsbütün batmaz ya da gömülmez. Yani manevi alem ile maddi alem arasında ölümsüz olarak kalır. Burada önemli olan ruhu maddeye kaptırmamaktır. Yoksa duyular üstün gelipte ruh üst dünyayı unuttuğunda maddeye gömülürse, o zaman **BİR**'e ve **NOUS**'a o derece yabancılaşır. Duyulara yüz çevirdikçe zihinsel aleme yükselme ihtimalinde vardır. Ruhun madde aleminde yükselebileceği en üst nokta, **vecd (ekstasis)** halinde kendi bedeninin dışına çıkması ve **BİR**'e bir anlığına da olsa kavuşmasıdır. İşte o an, bütün varlık aşamalarının tek tek eridiği ve ruhun bir anlığına en üst noktaya ulaşabildiği andır. **Nous**'tan (**tanrısal akıl**) ruh'un pay aldığı düşünülürken, insan aklının her şeyin ilk kaynağını görebilme ya da seyredebilme (**temaşa-theoria**) yetisiyle donanımlı olduğunu ve dolayısıyla doğru kullanılırsa ne kadar yaratıcı olabileceği aşıkardır.

İnsan maddeden, fizik bakımından bu duyular (**fenomenler**) dünyasından bedenen ayrılmadan; kalben ve fikren bu dünyayı ve masivayı terk etmeli ve en üst yaşam tarzı olan **teoria (temaşa)** yaşama yükselebilmeli.

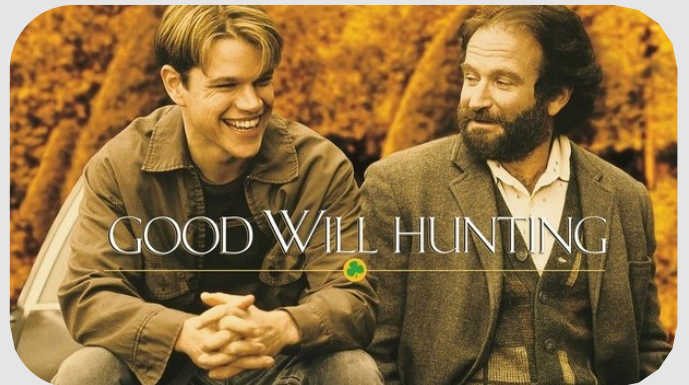
İşte ancak o zaman insan Tanrı'ya benzeyen bir durumda olur. Çünkü Tanrı tümüyle kendi kendine yeten ve kendisini temaşa edendir. Tanrı (**noesis noeseos**) düşüncenin düşüncesidir. İşte insana bu durumu tattıran, idrak ettiren yaşam sadece (**teoria**) **temaşa** tarzındaki yaşamdır. Tanrı hiçbir sebebe, hiçbir olguya, hiçbir şeye ihtiyaç duymadan yalnız kendi zatına yakışır şekilde bir temaşa (**theoria**) irade edendir. Bu yaşam stilini biraz daha açığa kavuşturmak için **Theoria** kelimesinin etimolojisini de açıklamak gerekir.

GOOD WILL HUNTING

FİLM ELEŞTİRİSİ

Filmin İmdb'si 8.3, yani daha ne olsun. Cidden çok güzel bir film. İlk yirmi dakika acaba kapatmam mı dedim. *Neden dedim gerçekten bilmiyorum ama iyi ki kapatmamışım.* Film; dahi, genç bir hademe olan Will'in kişisel gelişimini ele alıyor daha çok. Serseri, yetim bir genç hademe olarak başladığı üniversitede kimsenin çözemediği matematik problemini çözüyor ve okulun ödüllü matematik profesörü, bu gencin peşini bırakmıyor. Tabii kavgadan hapse atılan Will, profesörün yardımıyla dışarı salınıyor. Bu detay benim ayrıca dikkatimi çekti. Olayların birbiriyle bağlantılı olması, her sahnenin birbirini mükemmel biçimde tamamlaması filmin sürükleyiciliğinde önemli bir etken. Profesör, sorumluluğunu aldığı öğrencinin psikolog raporlarından da sorumlu olduğu için eski bir arkadaşına yönlendiriyor.

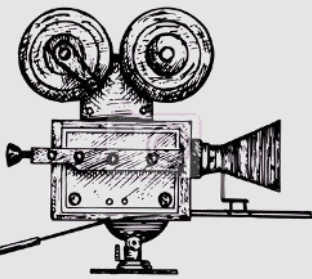
Profesör ve psikolog, geçmişte yaşadığı bir problem nedeniyle kavgalı ama filmde işlenmemiş. İş biraz daha kaotikleştirmek ve türlü türlü psikolog gezdikten sonra Psikolog Sean'ın yanına uğradıklarını göstermek için olabilir. Sean'ı Robin Williams canlandırıyor. *Üzümlü kekim, çok tatlı bir adam.* Ben Will'in psikolojisinin de çok güzel ele alındığını düşünüyorum. Tahliller falan hepsi ayrı zekice. Will'i ilk sahnelerde arkadaş ortamıyla beraber serserilik yaparken görüyoruz daha çok. Üç koruyucu aile ile yaşamış, fiziksel- ruhsal tacize uğradığı bir çocukluk geçirmiş. Sürekli küfür etmesi, kabalığı, oturmayı kalkmayı bilmemesi de bu yüzden. Matematik profesörü

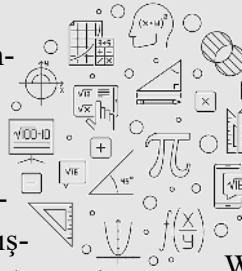
sörüne bile küfür eden ve dünya umrun-
da olmayan bu adam, Sean ile konuş-
maya başladıktan sonra değişiyor.

İlk seansta kitaplardan ve duvara yapış-
tırılmış emprasyonalist sulu boya çalış-
ması üzerine konuşuyorlar. Sean'ın ölen eşi
tarafından yapılan bu çizim, Will'in sert yorum
yapmasıyla bu ikili arasında gerginliğe neden
oluyor. İlk birkaç seansta zaten bu fırtınalı hal
devam ediyor. Bu sırada bizim Will, Har-
vard'da tıp okuyan, zengin, kafa bir kızla çık-
maya başlıyor. Film süresince Will'in bu kıza
karşı olan davranışları beni deli etti. Hele en
son kızın 'Benimle Kaliforniya'ya gel' dedik-
ten sonra yaşanan kavga... Will'e kafa atmak
üzereydim. Ama tabii Sean, Will'e ruh eşi hak-
kında yaptığı konuşmalarla eşi hakkında anlat-
tığı hikayelerle Will'i yavaş yavaş sevgisini
nasıl gösterebileceğini öğretiyor aslında. Bazen
çok kaba, yobaz dediğimiz ve kenara attığımız
o insanlar çok zor zamanlardan geçiyor olabilir.
Sean'ın eşiyle tanıştığı akşamın tarihini ezbere
biliyor olması, kız için Dünya Kupası biletini
yakması ve bu sahnenin futbol kesitleriyle ve-
rilmesi filmin etkileyici sahnelerindendi. Sean
bir sahnede profesöre Will'in arkadaş ortamının
serseri olduğunu çünkü Will'in sevgisizlikten
dolayı sürekli savunma halinde olduğunu ve
çevresinin gerektiğinde onu koruyabilecek in-
sanlardan seçtiğini söylüyordu. Bu arkadaşlar-

dan biri, Will anlam
arayışındayken onu
silkeleyen kişi olması
dikkatimi çekmişti.
'Günümün en güzel
kısmı evinin önüne
gelinceye kadar geçir-
diğim süre, her defa-

sında kapıyı açmaman, çekip gitmiş olman için
dua ediyorum ama sen, sana verilmiş bu hedi-
yeyi, zekayı, kullanmıyor ve evinde tıklıp kalı-
yorsun' diyor.

Kıskanmadan bam bam vuruyor
suratına. Arkadaşlarından kopamama-
sının nedeni de bu kişilerin Will'in ai-
lesi haline gelmesi. Will'e hediye ola-
rak hurda da olsa bir araba alan gençler,
Will için değerli olmasın da kim için olsun
değil mi? Bu film benim eğitime olan bakış
açımı değiştirdi açıkçası. Baktığımızda liseyi
bile bitirmemiş Will, sevgilisinin organik kim-
ya ödevlerini yapabiliyor. Hatta bir tarih öğren-
cisine tarih bilgisiyle ayar verebiliyor. Yine
Sean ve profesör arasında geçen başarı tanımları.
Sean'ın yaptıklarını başarı olarak görmeyen
profesöre karşın Sean'ın kendinden emin ve
gurur duyan hali not ettiğim diğer bir yerd. Sahneyi açıp açıp izle yani. Öyle bir tirat var ki
aman aman. Kral; bütün kapitalizm, sömürgeci-
lik ne varsa çökertti cidden. Sean ve William'ın
uzun uzun sarıldıkları ve Will'in 'Bir kıızı gör-
meye gitmeliyim -Will' notu beni ekranın kar-
şısında viuvvv yaptı. Film, bana geçmeyi başar-
dı. Güzel notlar ve bakış açıları edindim ve ge-
nel olarak filmin renk paleti çekimleri, sahnele-
ri, hafif eski olduğunu belli eden pastelli yapısı,
arada verilen yolculuk kareleri, en sonda biten
araba ve yol sahnesi (müzikle beraber) beni
estetik olarak da tatmin etti diyebilirim. Matt
Damon ve Ben Affleck yazmış, Gus van Sant
yönetmiş. Benim favori üçlü cidden. Oscar
ödüllü film, Robin'ime de Oscar kazandırmış.

Berrin Diyar İlhan 12/E

$|DC| = 4 \text{ cm}$, $|AB| = 7 \text{ cm}$, $|AC| = 8 \text{ cm}$
 $m(\widehat{ABC}) = 2m(\widehat{DAC}) = 2\alpha$
 olduğuna göre, $|BD| = x$ kaç cm'dir?

A) 8 B) 7 C) 6 D) 5 E) 4

Biraz da geometri :)

HUZUR HİKÂYE

Azra Karabudak 10/A

Uzun bir yoldayım. Bitişi yok sanki. Yolun kenarları 10-20 metrelik ağaçlarla dolu. Sonbaharın geliştinden dolayı olsa gerek ağaçların yapraklarının rengi yavaş yavaş kırmızıya ve sarıya dönmeye, bazıları dökülmeye başlamış.

İlk bir esinti var. Üstümde ceketim olmasa üşürdüm muhtemelen. Ağaçlar rüzgardan dolayı hafif hafif savruluyor. Yaprakların birbirlerine çarptığında çıkan o sesi duyuyorum. Saçlarım, rüzgarla dans ediyor. Başka zaman

olsa saçlarımı toplamak isterdim, yüzüme çarpmasına hoşlanmam. Fakat şimdi o rüzgarı hissetmek bana huzur veriyor. Arada gözlerimi kapatıyorum. Sadece seslere odaklanıyorum. Arada kulağıma sinçap ve kuş sesleri de geliyor.

Ağaç dallarının üzerinde koştu-
ruyorum, belki birbirlerini kovalıyorlar. Gözlerimi açtığımda uzun ağaçların arasında içeri sızan güneş ışıkları, insanın içini ısıtıyor. Hâlâ yaşadığını hissediyor insan. Her şeyde bir umut var gibi. Birkaç dakikalığına gözümü kapatıp seslere odaklanıyorum. Yanıma doğru gelen bir ayak sesi duyuyorum. Her yere basışında ayakkabının altındaki solmuş yapraklar çıtırdıyor. Ses gittikçe yaklaşıyor.

Ben de gözümü açmam gerektiğini düşünüyorum. Açtığımda ise oturduğum bankta yanıma oturmuş; bastonlu, yaklaşık 70 yaşlarında bir hanımefendi teyze görüyorum. Saçları yaşından dolayı ağarmış, gözlerinde pembe bir gözlük var. O kadar kambur ki karnı neredeyse bacaklarına değecek.

Gözleri bana değmiyordu. Daha çok ucu olmayan yolda, rengarenk ağaçlarda geziniyordu. Bank ikimizi bile zor taşıyacak gibiydi. Çürümüş odunlardan oluşuyordu. Hareket ettikçe çıtırdıyorlardı.

Kadın bana dönmeden yüzünde tatlı bir gülümsemeye etrafa bakarken “Ne kadar da huzurlu, değil mi?” diye sordu. Ben de “Öyle...” dedim. Gerçekten de hayatınızda görebileceğiniz en rahatlatıcı yerdi belki de.

Semra Lale Güldoğuş
10/A

İKİ SEÇENEK FİLM ELEŞTİRİSİ

Yaklaşık bir iki yıl önce “THE YESMAN” adlı filmi izlemiştim. Film, “hayır” ve “evet” arasındaki dengeyi biraz duygusal, biraz da esprituél bir dille ele alıyordu.

Filmin baş karakteri olan Carl, hayatını büyük ölçüde değiştirecek bir olay yaşar. Bu olayın etkisiyle bir seminere katılır.

Seminer, her şeye “evet” diyen kişilerle doludur. Bu insanların arasına giren Carl, seminerin ardından her şeye “evet” demeye başlar. Hiçbir şekilde “hayır” demez. Zamanla Carl’ın monotonlaşan hayatı, bu yenilikle renklenmeye başlar.

Ancak her teklife ve soruya “evet” demesi, onu bazı sorunların içine sürükler. Kısaca bahsettiğim bu film, bana “hayır” deme konusunda eksik olduğumu hissettirdi. Carl’dan çok da farklı olmadığımı düşündüm. Belki de bu filmin etkisiyle “hayır” deme sanatına merak sardım. Kısa bir araştırma sonrası Apple’ın düzenlediği bir konferansta Steve Jobs’un, “Yenilikçilik, binlerce şeye ‘hayır’ demektir.” sözünü karşılaştım. Bu söz bana tarihteki yeniliklerin hep bir düzene, anlayışa ve yaşayışa “hayır” diyerek gerçekleştiğini hatırlattı.

Mesela devrimlerin, değişen siyasi ve sosyal anlayışların, inançların hepsi bazı şeyleri bir kenara bırakıp “hayır” diyerek mümkün olmuş. İşte, tarihi değişikliklere bile neden olan bu iki hecelik kelime, bize neler katar ve bizden neler alır diye düşününce hayatımızdan bize uygun olmayan şeyleri uzaklaştırıp faydalı olan şeyleri fark etmemizi sağlayabileceği sonucuna vardım.

Kısacası, şu kısa hayatımızı sürdürürken doğru yerde “evet” ve doğru yerde “hayır” demeyi öğrenmeliyiz. Çünkü ya evet ya hayır deriz ve böyle hayatımızı şekillendiririz. Mesela yukarıda bahsettiğim kadar “The Yes Man” filmi

ilginizi çekti mi, çekmedi mi? İşte bir soru ve iki seçenek: *Evet mi, hayır mı?*

CAN ÖĞRETMEN

Can öğretmenim,
Bomboş bir sayfa gibiyken,
Bizleri bilgisiyle dolduran,
Her başarımızda gururlanan,
Mutluluğumuzla mutlu olan,
Can öğretmenim.

Sizlerin sayesinde öğrendik:
Hayaller kurmayı, hedeflere ulaşmayı
Her attığımız adımın ışığı, senin,
Can öğretmenim.

Kocaman bir yoldu,
Sen vardın elimden tuttun.
Işık yoktu, ışık saçtın.
Can öğretmenim.

Kalbin, merhamet ve sevgi,
Kucağın anne şefkati.
En ufak sevincimde sevinen.
Can öğretmenim.
Başarımızla övünen,
Sevgisiyle bizi doyuran,
Bizlere huzur veren,
Can öğretmenim.

Sizler bizim yol göstericimiz,
Sizler bizim en kıymetlimiz,
Hayattaki en değerlimiz,
Can öğretmenimiz.

Gözlerine baktığımda huzur,
Gülüştüğüme baktığımda mutluluk,
Hayallerimizin yazarı,
Bilgilerimizin kaynağı,
Can öğretmenim.

Nasıl öderiz hakkını,
Bizlere anne şefkati verdin.
Yolumuza ışık saçtın.
Hayallerimizi zirveye taşıdın,
Can öğretmenim.

Övülmeyi hak eden sen,
Sevilmeyi hak eden sen,
En çok da gururlanmayı hak eden,
Sensin can öğretmenim.

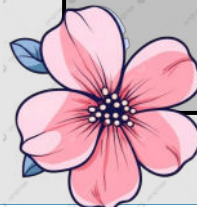
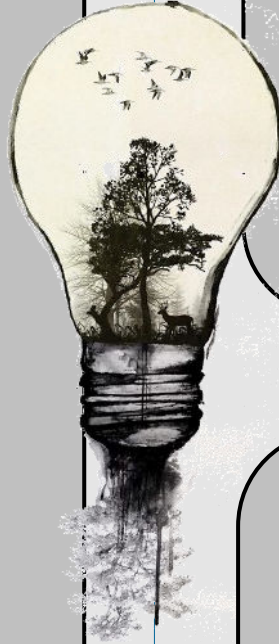
Saçının tek teli zarar görmesin,
Bilgin eksilmesin, artsın.
Sevgin eksilmesin, artsın.
Sana bir şey olmasın,
Can öğretmenim.

Hatice Gültekin

SEN

Sen, bizleri uzay gibi boşluklardan çıkardın.
Sen, bizleri evren gibi büyüttün.
Sen, nice uzakları yaklaştıran teleskop,
Sen. zerrelere büyüten mikroskop,
Sen, hayal kurmayı öğreten ve gezdiren dünya küresi,
Sen, bizleri aydınlatan okuma kitabı.
Sen, bizlerin rehberisin.
Sen, bizlerin yaralarını sararsın.
Sen, biz öğrencilerin öğretmenisin.

Ahmet Gültekin 9/E

Çağdaş Yazarlarımızdan

Aylin Balboa

ATEŞ SÖNENE KADAR

...

Kapıları vurup evden çıkıyor ve arkama bile bakmadan yürümeye başlıyorum. Ankara sandığım yerler kartondan bir film setiymiş. Çekimler çoktan bitmiş. Tak tak tak kaldırıyorlar tüm sokakları. Altından İstanbul çıkıyor. Fark etmez diyorum fark etmez, her yerde yaşar insan. Hiç olmazsa beni denize çıkaracak bir yol arıyorum, bir yol buluyorum. Bulduğumu sanıyorum en azından. Hayatım hep bir yol aramakla, sonra bir yol bulduğumu sanmakla geçiyor. Yolların bir kurtuluşa çıkmadığını uzun zamandır biliyorum. Bu yüzden işte, hiç olmazsa denize çıksın.

Mühürdar Caddesi boyunca sıralanmış koca koca reklam panolarında, "Gelecek seni bekliyor, hazır mısın?" yazıyor tehdit eder gibi. Sanki doğrudan bana kafa tutuluyormuş gibi hissediyorum, şahsi algılıyorum meseleyi. Elimde bir tüfek olsa delik deşik ederim tüm panoları, öyle sinirleniyorum. Hazır mıyım? Hazırım ulan! Ben her şeye doğuştan hazırım. Annem beni hazır doğurmuş. Beni bekliyormuş... Yiyorsa çıksın karşıma, it herif.

Yürüyorum. Beni takip eden seslerden kaçmak için adımlarımı hızlandırıyorum fakat ne kadar hızlansam da bırakmıyorlar peşimi. Kafamda yankılananlar inşaat seslerine, korna seslerine, insan seslerine karışıyor. Kulaklarımı söküp arabaların altına fırlatmak geliyor içimden. Ama vücut bütünlüğümü korumak zorundayım. Gelecek beni bekliyor.

Starbucks'ın önünde, kahve rezervleri aniden boşalmış da o anda içmezlerse öleceklermiş gibi bir kuyruk oluşturan hayret verici kalabalığın yanından geçerken, Greenpeace kostümü giymiş genç bir oğlan önümü kesip tüm sempatikliğiyle, "Merhaba, nasılsınız?" diye çınlıyor. "İyi değilim," diyorum buz gibi, "Yolumdan çekilin, gelecek beni bekliyor." Nerede bekliyor bilmiyorum ama onu bulacağım. Bulduğumda da tüm geçmişin hıncıyla... Kavgamız büyük olacak, hiç kuşkusuz kan çıkacak. Yürüyorum. Yürüdükçe öfkem artıyor.

...

Yayın tarihi: 05.12.2023

Sayfa sayısı: 97

Raf durumu: Okul kütüphanesinde mevcut

Firag

Aceb ne bitmez derttir bu firak bana,
İki cihanda canımdan ruhumdan fariğ.

Aşk odu yaktı beni bıraktım ardımda küllerimden
bir nida,

Oldum ben de kevnü mekandan fariğ.

Başkasını sevmem diye yeminler ettim yanıldım,
affola,

Lakin gönlüm bin pişman zira nigarından fariğ

Neyleyelim belki böyle yazmıştır kaderimi
hüda.

Bana da yaşamak düşer sinemden fariğ.

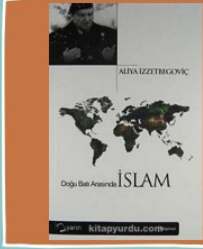
~Hamuş

KÜTÜPHANEMİZE YENİ GELEN KİTAPLAR

-KÜTÜPHANECİLİK KULÜBÜ-

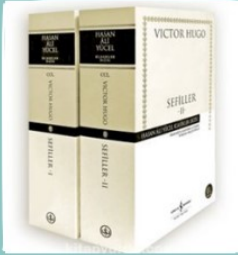
ÖĞRETMENLERİMİZDEN KİTAP ÖNERİLERİ - ARALIK

**Doğu Batı
Arasında İslam**
-
Aliya İzzetbegoviç
—
Ömer Perçin

**Kuyucaklı
Yusuf**
-
Sabahattin Ali
—
Şinasi KAVLAK

Sefiller
-
Victor Hugo
—
Nagihan YILMAZ

Olasıksız
-
Adam Fawer
—
Şeyda ŞAHİN

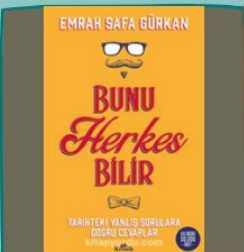
Bu Hikaye Senden Uzun
Osman
-
Aylin Balboğa
—
Sevgi BAHTİYAR

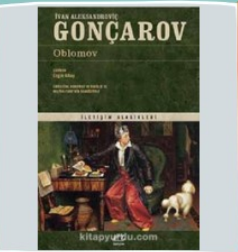
Huzur
-
Ahmet Hamdi Tanpınar
—
Doğan KARADAĞ

Kıyamet Aşısı
-
Sezai Karakoç
—
Hüseyin AYDIN

Bunu Herkes Bilir
-
Emrah Safa Gürkan
—
Emre DOĞDU

Oblamov
-
İvan Gonçarov
—
Gökmen BALCI

Harry Potter
-
J. K. Rowling
—
Kürşat KAYA

Matematik ve Oyun
-
Ali Nesin
—
Selim FİNDİK

Devlet Ana
-
Kemal Tahir
—
Mustafa DEMİR

ÖĞRETMENLERİMİZDEN KİTAP ÖNERİLERİ - ARALIK

Ol Dedi Oldum
-
Mehmet Salim Öztoksoy
-
Barış ÇOMAK

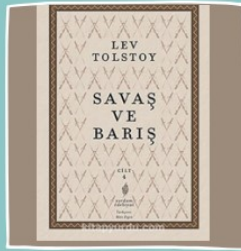
Zamanın Kısa Tarihi
-
Stephan Hawking
-
Mehtap KARACA

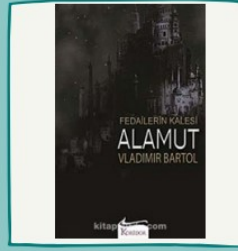
Martı
-
Jonathan Livingston
-
Hacer SÜMER

Gün Olur Asra Bedel
-
Cengiz Aytmatov
-
Zekiye ÖZ

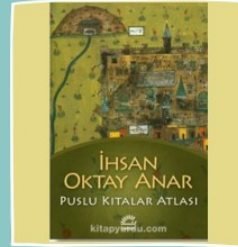
Savaş ve Barış
-
Tolstoy
-
Seçil Yılmaz

Fedailerin Kalesi Alamut
-
Vladimir Bartol
-
Zeki ASLAN

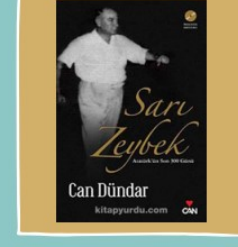
Gün Olur Asra Bedel
-
Cengiz Aytmatov
-
Güray ÖZTÜRK

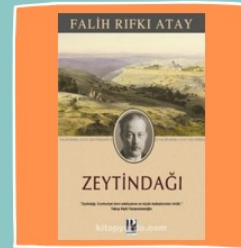
Puslu Kıtalar Atlası
-
İhsan Oktay Anar
-
Hüseyin AY

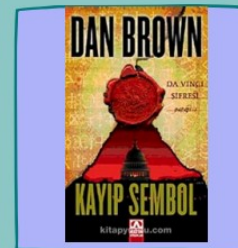
Yorgunluk Toplumu
-
Byung-Chul Han
-
Fahriye GÜRARSLAN TÜRKAN

Sarı Zeybek
-
Can Dündar
-
Ali Yaşar KARA

Zeytin Dağı
-
Falih Rıfkı Atay
-
Mustafa ÖZBEK

Kayıp Sembol
-
Dan Brown
-
Songül Şahin ÇANTÜRK

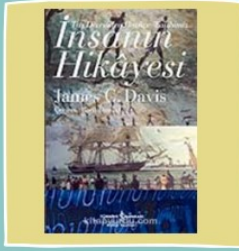
ÖĞRETMENLERİMİZDEN KİTAP ÖNERİLERİ - ARALIK

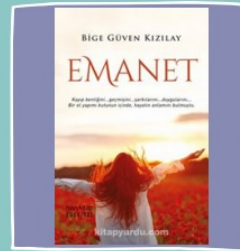
**Modernleşen
Türkiye'nin
Tarihi**
-
Erik Jan Zürcher
-
Melek AKTAŞ

**Kibarlık
Budalası**
-
Moliere
-
Mehmet Seçkin
BULDUK

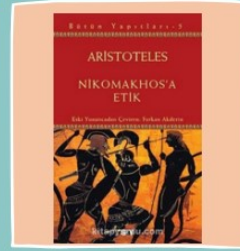
İnsanın Hikayesi
-
James C. Davis
-
Nurcan POLAT

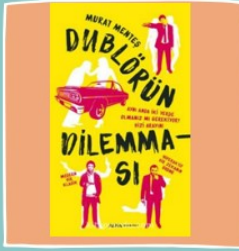
Emanet
-
Bige Güven Kızılay
-
Serpil MUTAY

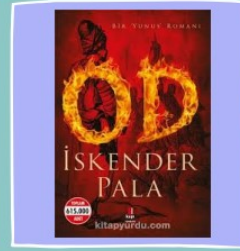
**Barbar Modern
Medeni**
-
İbrahim Kalın
-
Ali EROL

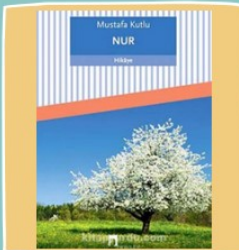
**Nikomakhos'a
Etik**
-
Aristoteles
-
Remzi ASILSOY

Dublorün Dilemması
-
Murat Menteş
-
Okşan Girgin
HOLOĞLU

OD
-
İskender Pala
-
Emrah Temurboğa

Nur
-
Mustafa Kutlu
-
Menderes YAZICI

Hazırlayanlar:

9/A Kaan Efe Öztürk

9/A İnci Şen